

budapest újra megköt

visszajöttem és emlékezniem sem kell, maguktól
 beindulnak a test önfegyvelmező mechanizmusai.
 körülöttem hártavékony páncél, egyetlen gesztusba
 sűrűsödik – az elutasítás gyakorlása, újra meg újra.
 az éjszakai helyek előtt épp mindenki szünetet tart, teleszemetel egy
 négyzetmétert, fáradtan megsodort mondatokkal tartja ébren
 a beszélgetést. elsétálok mellettük.
 ez nem biztonsági telefonhívás, hanem egy mély szorongást
 keltő gondolat szélén abba kapaszkodom,
 hogy a gyerekeknek vigyázniuk kell az anyákra.
 bekanyarodom a nagy diófa utcába, ebbe a szűkiülő akváriumba,
 és mint egy úszó, aki a mélyvízből önbizalmat nyert,
 egy lendülettel küldök el három minden rendben lesz sms-t.
 budapest akkor tud működni, ha kontroll alatt tartod,
 mert téged is kontroll alatt tart a város.
 név, születési hely és dátum, lakcím, ki tudja, hányfelé
 szöknek. lekövetni nem lehet, a következményekről
 az idő dönt. középkorú férfi az idő, hozza a történelem nagy
 döntéseit. nem az ő asztalához ülök, hanem a tiedhez.
 tartsuk egymást ébren, ne pihenjünk, ne várjuk meg,
 amíg az idő az asztalhoz ér.

nyomok

nyomot hagyott rajtam az iszonyat,
 valahol a szemöldököm környékén,
 mint a kíváncsiság az arcodon. livor mortis.
 nem törlődnek le a lila erek, maradnak a bőrön, mint
 régen két ujjad között a nikotin. ott
 volt az egész világ a kezében, amikor
 mondtam neked, hogy még nem láttam halottat.
 zuhanok az alvásba. mohón
 kapaszkodom az irodákba, a legépelte alkuba,
 fémasztalok mögül nyújtják elém, hirtelen,

*kapkodom a dohányfüstöt,
alá kell írni, kiválasztani a virágdíszeket.
néha meg azért hívnak be, mert megtaláltak,
fény derült a félreértésre, és élsz.*

*élsz, és jön a köd nyoma.
meghalsz, jön a fagy. fölbillenő
mozgás teríti ki a földre.
élsz, jön az ón. síkos csúszótükör,
mindenhová követ.
meghalsz, jön a tél.
hosszabb lesz, mint bármikor előtte.
meghalsz, jön a hideg. fázógörcs
a fákon, a gerincvelőben,
terjed, mint a gyökerek.*

*várom, hogy borogass be, vagy hogy
megkezdjék az útjukat
az ereim kifelé, mikor fölébredek.*

listák, kezek

*mozgásba lendítem a házat. a mosógép
és a mosogatógép, a két testvér, kéz a kézben,
hirtelen indulnak meg. a hetedik
kávénál tartok, a hetedik útjelző tábla, olyan
gyorsan hagyjuk el, hogy csak egy csíkot látok,
mint mikor a szem nevetés előtt összeszűkül.*

*mutatom, hogy gyere közelebb. egyszerre tesszük
rá a kezünket a mosógép falára, vibráló felület.
dobozba zártuk a vihart – mint bentről nézni a havazást,
most a kinti biztonság nyári konyha,
halvány répa és cserépben bazsalikom.
óvatosan mosolyodsz el, alig két éve tudod, hogyan kell.*

*bizonytalan léptekkel húzol tovább,
ki a konyhából. a kezed alig éri át két
ujjam. kis testben a súlyok is kisebbek, értem
meg, és vonszolom mögötted a saját felnőtt tagjaim, lerakódott bennem
a kávézacc, és fogkő a számban, a kezem meg
engedelmesen tanulja, hogyan kell listát írni minden reggel.*

*szétnyitod a tenyerem és ideadod a kavicsokat,
a fáradtságot lecsiszolta róluk a víz.
a tenyeremben szétválnak a folyóágak,
a homokozóban két másodperc után felszívódnak.
egyszerre vessziük a kezüinkbe a homokozólapátot,
még vacsora előtt leásunk a földkéreg aljáig.*

folyó

*régen csak a rád utaló dolgokban léteztél,
önmagadban sosem – lefelé facsaró fájás,
hirtelen légszomj, vérnyomásesés.
most értem meg, hogy tele vagyok veled,
és nem merev edénynek gondolom magam,
vagy feszülő talpaspohárnak, törekeny
szerkezetnek, akihez hozzáérni sem lehet.
nem átvonulsz rajtam, folyó,
hanem a hasam közepéből
indulsz, és lassan terjeszted
ki magad, hullámokban, mint
mikor először szembesültem azzal,
hogy valamit tényleg akarok,
hogy ennek a végén lesz egy
kisülés, te is ezt sodrod
ki belőlem, folyó, a combom
belsején te hagyta
a legtöbb kínos nyomot.
nem kibírni kell téged, hanem megindítani,
nem tudsz észrevétlenül közlekedni bennem,
ahogyan az akarat sem. hiba volt, hogy
féltem tőled, mert fájdalmat okozol, folyó,
most már beléd lépek, megjelölsz,
és el merem gondolni, hogy
százhuszonöt hónapja
találkozom magammal általad.*